

Privilegium, der lyder paa at gælde indtil videre, kan denne Mand ikke komme og sige: Jeg forlanger, at det skal gælde til min Dødsdag; det er efter min Mening aldeles klart.“ Under den videre Drøftelse af Lovforslaget blev dog fra anden Side gjort gældende, at naar de nu havde haft Privilegierne indtil videre i 6 Aar, var der gaaet saa lang en Aarrække, at de nu maatte have Krav paa Erstatning, hvis Privilegierne bragtes til Ophør. Hvis dette, at en Mand i længere Tid uforstyrret faar Lov til at beholde en Rettighed, som er givet ham indtil videre, hvis dette skulde have til Følge, at i jo længere Tid han har faaet Lov til uantastet at nyde denne Fordel, desto vanskeligere skulde det blive nogen Sinde at bringe dette Forhold til Ophør, og desto større blev Rimeligheden for, at der i saa Tilfælde tilkendtes ham en Erstatning, saa maatte man ganske vist sige, at nu er deres Krav paa at faa Erstatning vokset stærkt siden den Gang, idet de jo lige siden 1864 have nydt dette dem indtil videre givne Privilegium. Men en saadan Betragtning tror jeg nu ikke, man kan dele, men tværtimod mener jeg, man maa sige, at jo længere en Mand har faaet Lov til at nyde en saadan ham midlertidig given Gunst, desto gladere og taknemmeligere maa han være ogsaa, naar den Dag kommer, da det er forbi; den Dag bør han glæde sig over, at han dog fik Lov til at nyde denne Gunst saa længe. Altsaa, Privilegiernes Ordlyd har intet, der hindrer, at de bringes til Ophør naar som helst, og jeg kan ikke se, at der over for et Privilegium, der siden 1864 har lydt paa „indtil videre“ — og allerede den Gang blev dette: „indtil videre“ sat ind, fordi Ministeriet erklærede, at det var sindet at bringe disse Privilegier til Ophør — skulde være noget særligt Billighedshensyn, der kunde diktere en Erstatning. Om Spørgsmaalet om Privilegiernes Ophør skal jeg endnu kun nævne, at første Gang da det kom frem uden for Forhandlingerne mellem Ministerierne indbyrdes; første Gang, da Sagen var for i Rigsdagen om Oprettelsen af en Statstidende, var i Landstinget i Samlingen 1869—70. Det var, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Rasmusen) talte om — og glædede sig over, at det var en Højremand, som først opstillede dette — da Carl Ploug stillede et Ændringsforslag, da Landstinget i 1869—70 behandlede Forslaget om Udgivelsen af en Lovtidende, nemlig et Ændringsforslag om Oprettelsen af en Stats-

tidende. Dette Ændringsforslag blev stærkt anbefalet af Orla Lehmann, der udtalte, at der fra et retligt Standpunkt ikke kunde være den allermindste Betænkelighed ved at koncentrere alle saadanne offentlige Bekendtgørelser som de omhandlede i et eneste Blad; videre siger han, at en saadan Ordning i det hele for Publikum vilde være bekvemmere og hensigtsmæssigere, og endelig udtaler han: „De Medlidenhedshensyn, at Folk, der en Gang ere vant til disse Privilegier, ikke vilde kunne undvære dem, tillægger jeg ikke nogen som helst Vægt. Den, der ikke kan holde sit Blad oppe under de samme Vilkaar som alle andre, der konkurrerer med ham, faar at gaa til Grunde.“

Om min Stilling til selve det foreliggende Spørgsmaal vil jeg sige, at den paa Forhaand er i Overensstemmelse med, hvad Indenrigsministeriet mente i 1864, at det maatte være behageligt at komme ud af den underlige Stilling, der bestaar mellem Indenrigsministeriet og Stiftstidenderne, en Stilling, hvis Ubehagelighed naturligvis ikke har vist sig i en lang Aarrække, idet de under de tidligere Regeringer have anerkendt, som de have udtalt over for Ministeriet, at dette havde Haand i Hanke med dem, og at de derfor ordnede deres Forhold derefter og tog deres Standpunkt derefter. Det vilde være meget behageligt helt at komme bort fra disse privilegerede Blade, saaledes at disse Blade kunde komme til at staa ganske som de andre Blade, indordnede sig selv under den fri Presse. Naturligvis har den finansielle Side af Sagen sin meget store Betydning. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) var bange for, at den foreslaede Ordning vilde blive til Tab for Statskassen i Stedet for til Fordel; jeg deler hans Ønske om, at Sagen kan ordnes, uden at Statskassen kommer til at yde Tilskud, at det ikke skulde blive saaledes som Udgivelsen af Lov- og Ministerialtidende og Patenttidende, der jo kræve betydelige Summer. Det vil jo nu være Genstand for Overvejelse i Udvalget, og der maa kuene fremskaffes ret nøjagtige Momenter, hvorefter man kan kalkulere, hvad Udgifterne og Indtægterne kunne ventes at blive. At det skulde blive saaledes, at Publikum skulde komme til at betale mere nu end hidtil, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Rasmusen) mente, det kan jeg ikke tro. Det er jo saaledes nu, at offentlige Bekendtgørelser uden for Sjælland skulle indrykkes saavel i Berl. Tid. som i Stiftstidenderne. De skulle